

През нощта срещу фаталния ден Иван ходи по околните села с каруца, да събере лъже-свидетелите. Като се върна, тръгна от къща на къща.

— Слушайте, хей, утре пристигат съдиите. Да излезем да ги срещнем. Всички да излезем — жени, деца, котки, кучета. Всички да облечете най-дрипавото, най-скъсаното, каквото имате . . . Нека ни видят сиромашията, па нека съдят, кому е потребно спорното.

На другия ден, когато пристигнаха съдиите и адвокатите, посрещна ги цялото село. Доплака се на съдиите, като видяха жалната картина. То не бяха селяни, не бяха данъкоплатци, а просяци. Всичко тънеше в дрипи, мръсни, кални, жалки.

— Изгубен народ, одрипавял, потънал в мизерия! Български граждани ли са това, или нещастни прокажени?

Като слязоха съдиите от автомобила, жените се нахвърлиха в праха пред краката им, завиха, заридяха сърцераздирателно.

Трогнаха се съдиите, адвокатите дори се трогнаха, а защитникът на Ивановото село с разплакан глас протегна ръка към съдиите и извика към селяните:

— Не се отчайвайте, нещастни братя! Жив е Бог. Има правда . . .